

Hi va haver un temps en què l'edifici Kavanagh semblava mesurar a Buenos Aires la distància entre el cel i la terra. O almenys aquesta era la il·lusió que es tenia al veure'l. Hay en tu entraña/ venas de acero/ que serpentean/ gritando: ¡Progreso!, diu el tango *Rascacielos*, que Francisco Canaro i Ivo Pelay van escriure durant aquells anys en què Buenos Aires es transfigurava cap amunt. Emplaçat davant mateix de la plaça de San Martín, el Kavanagh va ser inaugurat l'any 1936. El van construir els mateixos arquitectes de l'Empire State, per encàrrec d'una milionària a qui deu el seu nom. L'edifici fa 120 metres i està considerat un dels grans monuments de l'art déco llatinoamericà.

Els 32 pisos i 105 vivendes del Kavanagh han allotjat el luxe, l'excentricitat i el despotisme. Eva Perón va voler ser-ne inquilina. Es diu que gairebé tots els propietaris es van con jurar per evitar-ho. Però van ser més permissius el 1954 amb Don Juan,

CRÒNICA DES DE BUENOS AIRES

ABEL
Gilbert

Kavanagh, entre el cel i la terra

el mèdium que va reunir a la seva terrassa un grup d'incrèduls amb la promesa que contactarien amb els habitants d'un satèl·lit de Júpiter. Van baixar, sense proves alienígenes, pel mateix ascensor que utilitzaria anys després José Alfredo Martínez de Hoz, el ministre d'Economia de l'última dictadura militar i nét del fundador de la Societat Rural Argentina (SRA).

El Kavanagh dilueix avui el seu portent en una ciutat on s'han aixecat centenars d'enormes torres, 70 de les quals superen els 100 metres. L'horitzó es tenyeix de formigó, es-

►► 'Skyline' de Buenos Aires.

pecialment a Puerto Madero, una zona bastant pròxima al riu de La Plata que sembla un híbrid de la Vila Olímpica de Barcelona i d'algunes zones de Miami. Buenos Aires és actualment la quinzena ciutat del món amb més edificis d'altura. Segons *skyscraperspage.com*, ja hi ha a la capital argentina 420 construccions de considerable altura, cosa que col·loca aquesta ciutat per sobre de Sydney (402) i fins i tot de Xangai (401). Només Mèxic DF la supera a Amèrica Llatina, amb 610 edificis d'envergadura.

Cinc de les 10 torres més altes estaran acabades a Buenos Aires abans del 2010, entre les quals hi ha el Renoir II, amb 50 pisos. Els nous projectes tenen preus astronòmics (el metre quadrat pot arribar a costar 3.400 euros) i redissenyen el mapa de la ciutat. La majoria es concentren a Puerto Madero, Barrio Norte, Palermo i Caballito. A grans trets, l'avinguda Rivadavia divideix la capital en dues meitats. La que es desplaça cap a la ribera és la que ha ac-

mulat més projectes fins que va esclatar la crisi econòmica. A vegades ni tan sols els barris tradicionals se salven de les edificacions abusives que alteren tota la fesomia de cases baixes.

Però encara que Buenos Aires saturi el cel, el Kavanagh seguirà reivindicant la seva condició de lloc per a pocs. El 2003, Alain Levenfiche, que assegura provenir de l'aristocrà-

Constitueix un dels grans monuments de l'art déco llatinoamericà

cia anglesa, va comprar el seu emblemàtic pis 14 per uns 700.000 euros. Sis anys més tard, ha posat en venda els seus 726 metres quadrats per sis milions d'euros.

Des d'aquestes altures, que també són socials, la ciutat mostra la seva verdadera cara bifront. ≡

LES PREFERÈNCIES ESTÈTIQUES DEL PRESIDENT I LA PRIMERA DAMA DELS EUA

Art a la Casa Blanca

Els Obama decoren la residència amb un gran ventall de pintures modernes i abstractes

ANNA GIRALT
WASHINGTON

Una revolució s'està armant entre les parets de la Casa Blanca. Res a veure amb relacions exteriors, plans d'estímul econòmic o política nacional. Només té a veure amb llenços, frescos i alguna figura esculpida. Barack Obama i la seva dona, Michelle, estan decorant les instal·lacions de la residència presidencial amb un gran ventall d'obres modernes i abstractes, des de pintures de la dècada dels 50 de Josef Albers o escenes d'indis americans de George Catlin fins a quadros d'autors més anònims com Alma Thomas, l'expressionista negra per excel·lència del moviment Color Field.

Aquests treballs figuren en el llistat de les 45 peces que la primera parella ha agafat en préstec de diversos museus de la capital nord-americana al seu lliure albir. Tot un luxe a l'abast de molt pocs. No obstant, el president també ha tingut les seves limitacions: la selecció s'havia de centrar de manera única i exclusiva en les obres que es troben emmagatzemades o fora del catàleg d'exposicions futures. Res de les grans celebritats pictòriques ni tampoc les peces més cotitzades. Però cap queixa sobre aquesta limitació, tenint en compte la gran varietat i riquesa que alberga amb totes les atencions el conjunt de museus washingtonians format per més d'una vintena d'espais, entre l'Institut Smithsonian i les galeries privades.

El conjunt de peces, elegides en gran part per la primera dama

amb el decorador californià Michael Smith i el comissari de la Casa Blanca, William Allman, conforma un quadro eclèctic que dista de les obres que fins ara havia exhibit la vivenda situada al número 1600 de l'avinguda Pennsilvània.

Si Jacqueline Kennedy era coneguda per la seva afició per Cézanne i Hillary Clinton per les pintures de Kandinsky o De Kooning, Michelle Obama ha optat per escollir una mica d'aquí i una mica d'allà. Una barreja artística que, una vegada més, desmarca els Obama de tots els seus antecessors.

D'aquesta manera, trobem treballs abstractes dels nord-americans Mark Rothko o Jasper Johns, entre escultures de ballarins de bronze de l'impressionista francès Edgar Degas, o peces de l'italià Giorgio Morandi, símbol de la pintura de la naturalesa morta.

Dones i negres

Malgrat que hi ha poques obres d'artistes femenines -Louise Nevelson, Susan Rothenberg o Alma Thomas-, la residència privada de la Casa Blanca i les seves ales est i oest comptaran amb peces de diversos artistes negres: un total de set obres de tres mestres diferents. Glenn Ligon n'és una bona mostra. Concretament, els nous inquilins han optat pel quadro *Black Like Me No.2*, pintat l'any 1992 per aquest artista conceptual del Bronx (Nova York), per poder decorar la sala d'estar principal de la mansió.

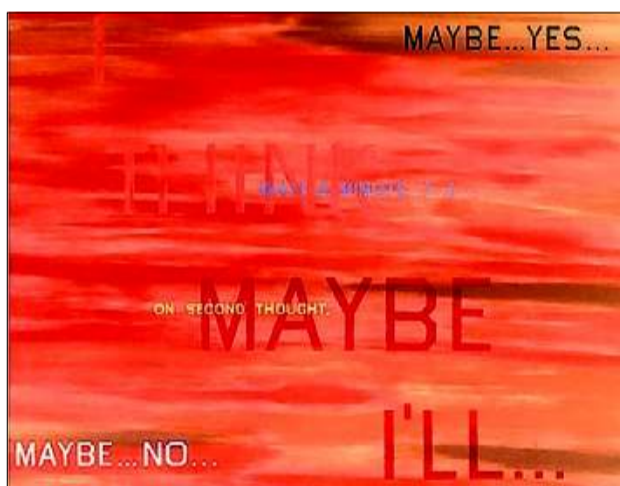
La pintura de Ligon commemora les memòries del periodista blanc

►► 'Retrat del president Truman', de Frank Salisbury.

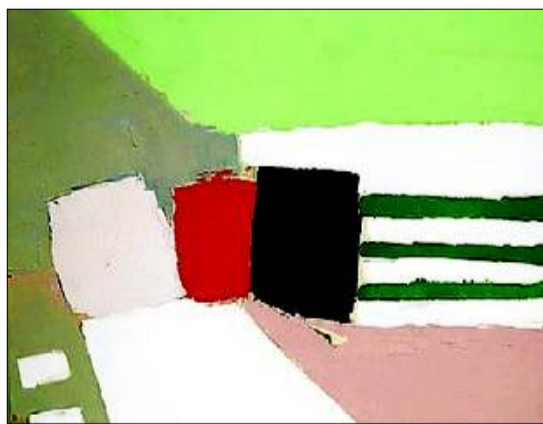
►► 'Buffalo chase, with accidents', de George Catlin.

►► 'I think I'll', d'Edward Ruscha.

►► 'Berkeley, n° 52', de Richard Diebenkorn.

►► 'Nice', de Nicolas de Stael.

John Howard Griffin, que als anys 60 es va enfosquir artificialment la pell per viatjar com un home negre al sud del país, una zona amb una forta tradició racista. Els seus viatges i els seus escrits ja formen part de l'eterna lluita contra les discrimi-

neria Nacional d'Art de Washington, la peça presenta una brillant posta de sol rogenca envoltada de frases com *Potser...sí... i Potser... no...*

Enmig de l'auge de l'herència hispana al país, vist recentment amb el nomenament de la porto-riquenya

nacions històriques als Estats Units.

Missatges polítics a banda, el matrimoni presidencial també ha tenyit les seves parets amb pinzellades més jovials i fins i tot humorístiques. Aquí és on apareix l'artista californià Edward Ruscha i la seva pintura *I think I'll...*, una al·legoria a la indecisió que ens envolta cada dies. Agafada en préstec de la Galeria Nacional d'Art de Washington,

Sonia Sotomayor com a jutge del Tribunal Suprem, alguns retreuen que la primera parella nord-americana hagi oblidat incloure entre totes les seves recents adquisicions una obra d'algun artista llatinoamericà. Zero pintures d'hispanos a la llista.

Suggeriment

Com acostuma a passar, no plou mai a gust de tothom. Per aquest motiu, alguns rotatius locals suggereixen que el treball del cubà Félix González-Torres, ja desaparegut, ompliria perfectament aquest forat i resultaria del tot representatiu de la minoria amb el creixement més important de la nació, a més d'afegir una referència a la cultura gai nord-americana. La petició està llançada. ≡